

ваше и манифактура и актарски стоки, но и тази му търговия не вървеше дипъ добре.

По едно време дѣдо Василъ не чуваше вече свинята да квичи, вкжщи нѣщо се обори. Той разбра, че баба Вѣла си е дошла, завъртѣ ключа на кръчмата, както често правѣше и си отиде. Като влѣзе въ собата, къмъ него се обърна съ сбръчкано лице и замислени очи баба Вѣла. Въ ржката си държеше вощеница — току-що бѣше запалила кандилото.

— Да забравя, че днесъ било празникъ, — рече тя. — И съ всичкия си умъ отидохме да копаемъ.

— Какво да копайте?

— Камичката, до бостанитѣ. Нали рекохме да сѣемъ бобъ тамъ. Бѣхъ казала на Петровица и на Гунчовата Неда да дойдатъ да ми помогнатъ. Една леха мѣсто е.

— Е?

— Дошли тази сутринъ. Да идемъ, казватъ, бабо Вѣло, да прекопаемъ нивата. Да идемъ. Хичъ не ми дойде на умъ, че било празникъ. И знаешъ ли какво стана?

Баба Вѣла угаси вощеницата. Изглеждаше смутена и уплашена.

— Какво стана? — попита дѣдо Василъ.

— Отидохме на нивата и взехме да копаемъ. Тогазъ чакъ се сѣтихъ, че е празникъ. Да си вървимъ, рекохъ, грѣхота е. Пъкъ Петровица, тя нали много знае: — Нѣма нищо, кай, бабо Вѣло,